

"לועג לרש" לגבי קיום מצוות ליד המת). ובבבלי לאחר המעשה הזה האריך בשאלה האם באמת יודעים מענייני העולם הזה, ונשאר בשאלה, ובירושלמי כאן הסיק שיודעים¹².

ישמיע לאוזניו את התפילה בבלי טו. • פ"ב ה"ד [טז].

נתפלל ולא השמיע לאזנו יצא (ומשמע שלכתחילה ישמיע לאזנו גם בתפילה).
בבבלי לא הובא לגבי תפילה, והפוסקים דייקו גם מהבבלי את דין זה, מהגמרא (ברכות לא). שלא יגביה קולו בתפילתו, ומשמע שלאוזניו כן ישמיע. וכן פסק השו"ע (או"ח סי' קא סעיף ב).

הגייה בתפילה בבלי טו: • פ"ב ה"ד [יז].

אין מעבירין לפני התיבה לא חיפנין ולא בישנין ולא טיבעונין מפני שהן עושין היהין חיתין ועיינין איין.
בבבלי מגילה כד: הובא גם כן דין זה, אך לא מוזכר חת והא.

הסדר לעתיד לבוא: משיח, גוג ומגוג, תחיית המתים פ"ב ה"ד [יז].

הירושלמי כאן הובא גם במגילה פ"ב ה"א [יח:], ועיין מה שכתבנו שם.

המקורות לתחיית המתים מן התורה – אינם בירושלמי בבלי טו:

עיין מה שכתבנו בסנהדרין פ"י ה"א [מח:].

להתיז זי"ץ של תזכרו בבלי טו:

הירושלמי דן בזה בברכות השמטות ד"ה ה"ד, ועיין מה שכתבנו שם (בסוף המסכת).

קריאה למפרע, ברכות ראשונות ואחרונות בתפילה בבלי טז. • פ"ב ה"ד [יז].

תני: אף בהלל ובקריאת המגילה כן (שלא יקרא למפרע) וכו'. רבי אחא בשם רבי יהושע בן לוי: אף מי שהתקין את התפילה הזאת על הסדר התקינה, שלש ברכות ראשונות ושלש ברכות האחרונות שבחו של מקום והאמצעיות צרכן של בריות וכו'. אמר רבי ירמיה מאה ועשרים זקנים ומהם שמונים וכמה נביאים התקינו את התפילה הזאת, ומה ראו לסמוך האל הקדוש לחונן הדעת, על שם והקדישו את קדוש יעקב, מה כתיב בתריה וידעו תועי רוח בינה. דיעה לתשובה, השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע וגו' עד ולבבו יבין ושב וכו'.

בבבלי מגילה יז: גם כן הובאה סוגיא זו, אך במקום "שמונים וכמה נביאים" הלשון היא "ובהם כמה נביאים". וכן במקום "ומה ראו לסמוך האל הקדוש לחונן הדעת" הלשון היא "ומה ראו לומר בינה אחר קדושה". בברכות לד. הלשון: שלוש ברכות ראשונות מסדר שבח לפני רבו, אמצעיות מבקש פרס מרבו, אחרונות קיבל פרס מרבו ומודה לו.

¹² דומה לכך שבמקומות רבים הבבלי דוחה את מסקנת הירושלמי. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף סב.